

ΛΟΓΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.
 Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
 ρύτου εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
 ἀνομιμασμένων, γρουσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Γεωργίου Ὀρέ: ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ, ἠθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ
 εἰκόνων, μετάφρασις Π. Φέρμπου, (συνέχεια.) — *Fortuné du Boisgobey*:
 ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις Χαρ. Καλλιῶσάκη, (συνέχ.)
 — G. L. Heiberg: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προκληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
 Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Χεῖρ νευρώδης τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου. (Σελίς 59).

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Δ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ε' ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐγκαίρως, ἵνα μὴ διακοπῇ ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου.

Εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχίαις ἀνανεοῦντας ἢ νεωστὶ ἐγγραφόμενους συνδρομητὰς ἡμῶν

Δωροῦμεν :

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν Αἰσώπου, κομψότατον τομιδιόν, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου καὶ ὠραίου χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου τοῦ κ. Θέμου Ἀρνίου.

Εἰς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ

Τὸν ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΣΑ καὶ τὸν ἈΝΘΡΩΠΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, τὴν ἐκ 400 σελίδων Ἀθηναϊκὴν μυθιστορίαν τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Γρ. Δ. Ξενοπούλου.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

[Συνέχεια.]

Τὰ ἀμάξια τὰ φράσσοντα τὴν ὁδὸν εἶχον ἤδη ἀπομακρυνθῆ, οἱ χωρικοὶ συζητοῦντες περὶ τῆς τιμῆς πωλήσεώς τινος θορυβωδῶς καὶ μετὰ χειρονομιῶν, εἶχον εἰσέλθῃ εἰς τὸ παρακείμενον καπηλεῖον, ἡ ὁδὸς ἀπέμεινε κενὴ καὶ ἐλευθέρη, οἱ δὲ ἵπποι τοῦ μαρκησίου, οὐδὲν πλέον κώλυμα βλέποντες ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἐκρόαινον ριψαύχηνες, καὶ ὅμως ὁ μαρκησὶς ἔμενε ἀκίνητος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐστραμμένους πρὸς τὸ παράθυρον, ἐνῶ ἠκτινοβόλει ἡ ἐξαίρετος ἐκείνη εὐμορφία, λησμονῶν ποῦ εὐρίσκετο, ὀλίγον μεριμνῶν ἐάν τὸν ἔβλεπον οἱ περιεστῶτες, περιφρονῶν τὰ σχόλια τῶν κατοίκων τῆς πολίχνης, θαυμάζων καὶ ἐπιποθῶν νὰ καταβῇ ἀπὸ τοῦ δίφρου καὶ νὰ προσεγγίσῃ τὴν τοσοῦτον σφοδρῶς συνταράχασαν αὐτόν.

Τραχὺς ἤχος κωδωνίου ἀκουσθεὶς ἐκ θύρας τινὸς ἀνοιχθείσης, ἀπέσπασε δυσἀρέστως τὸν μαρκησὶον ἀπὸ τῆς ἐκστάσεως εἰς ἣν ἦτο βεβουθισμένος.

Ἀπέβλεψε περίλυπος πρὸς τὴν ρυπαρὰν ὁδόν, πρὸς τὴν παλαιὰν καὶ σκυθρωπὴν οἰκίαν, ἐρωτῶν ἐαυτὸν κατὰ τίνα εἰρωνίαν τῆς τύχης εὐρέθη ὁ μαργαρίτης ἐκεῖνος ἐν ἐκείνῳ τῷ βορβόρῳ.

Ἡσθάνθη τότε συγκίνησιν ὡς ὑπὸ μαγνητικῆς τινος δυνάμεως· διότι αἰφνης ἀνθρωπὸς τις ἐνεφανίσθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας, στηριζόμενος ἐπὶ τῆς παραστάδος καὶ ἐκεῖθεν ἐξακοντίζων κατὰ τοῦ μαρκησίου βλέμμα προκλητικόν.

Ὁ κύριος Κλαίρεφὸν ἀπὸ τοῦ δίφρου τοῦ κατεκεραύνωσε διὰ τοῦ βλέμματός του τὸν θρασὺν ἐκεῖνον, ὅστις ἦτο νέος

μικροῦ ἀναστήματος, ἰσχνός, μὲ πρόσωπον μαῖμοις φωτιζόμενον ὑπὸ δύο ὀφθαλμῶν ἐκτάκτου ζωηρότητος. Ἦτο δὲ ἐνδεδυμένος ὡς ἐργάτης.

Ταῦτοχρόνως ἡ νεανὶς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ εἶδε τὸν Ὀνώριον ἰστάμενον πρὸ τοῦ καταστήματος. Παρευθὺς δὲ ἐρυθρίασασα, ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν τῆς, ὑποκρινομένη ἀδιαφορίαν, καὶ καταλιποῦσα τὴν ἔδραν αὐτῆς εἰσέδυσεν εἰς τὰ σκοτεινὰ ἐνδότετα τοῦ καταστήματος. Ὁ δὲ μαρκησὶς ἤκουσεν αὐτὴν λέγουσαν διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ μελωδικῆς :

— Καρβαγάν, ἀντὶ νὰ κυττάζης ἔξω ἔς τὸν δρόμον, ἔλα τελείωνε τὴν δουλειάν σου.

Ὁ ὑπάλληλος ἔσεισε τὸ ἡλιοκαὲς μέτωπόν του ὡς θέλων νὰ ἀποδιώξῃ ὀχληροὺς στοχασμούς, ἔστρεψεν αὐτίς τὸ σκυθρωπὸν καὶ ἀπειλητικὸν πρόσωπόν του πρὸς τὸν νέον, καὶ ἔπειτα βραδέως ἀφῆκε τὴν θύραν, ἥτις ἐκλείσθη ἀφ' ἐαυτῆς τρίζασα ὡς τρίζουσι δονούμεναι αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων.

Ὁ Ὀνώριος ἔψαυσε διὰ τῆς μάστιγος τοὺς ἵππους, καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ὀπισθεν αὐτοῦ ἀπαθῶς καθήμενον ἵπποκόμον, ἠρώτησεν αὐτόν, ὑποκρινόμενος ἀδιαφορίαν :

— Καὶ ποία εἶν' αὐτὴ ἡ εὐμορφὴ κοπέλλα ;

— Εἶνε ἡ κόρη τοῦ μάρμπα Κατελούρη, κύριε μαρκησὶε. ὦ! αὐτὴν τὴν ἔξερε ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ. Τὸ ὄνομά τῆς εἶνε Κρινιώ, μὰ περισσότερο τὴν λέγουσιν εὐμορφὴν σιταροῦ . . .

— Εἶνε φρόνιμη ;

— Ἄ! κύριε μαρκησὶε, εἶνε φρονιμότατο κορίτσι. Ὁ πατέρας τῆς τὸν ἔχει τὸν παρᾶ, καὶ ἂν αὐτὴ ἀγαπᾷ τὰ μεγαλεῖα, εἰμπορεῖ νὰ πάρῃ ἄνδρα καὶ κανένα καμαριέρην πρεσβείας.

— Καὶ ἐκεῖνο τὸ παλληκάρι ποῦ μοιάζει σὰν μαῖμοῦ ποῦ ἦτον εἰς τὴν θύραν ;

— Εἶνε ὁ Καρβαγάν, ὑπηρέτης . . .

Εἶνε ὁμοσ παιδί ἐξυπνο καὶ γερό, καὶ αὐτὸς εἶνε ἡ ψυχὴ τοῦ καταστήματος, διότι ὁ μάρμπα Κατελούρης τὸν περισσότερο καίρὸν τοῦ τον περᾶ ἔς τὸ καπηλεῖο.

Ὁ κύριος Κλαίρεφὸν ἔνευσε πρὸς τὸν ἵπποκόμον ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ πλεόνασμα, ὁ δὲ ἵπποκόμος ἐπανέλαβε πάλιν τὴν προτέραν του ἐπίσημον ἀκίνησιν καὶ ἀφασίαν.

Ὁ Ὀνώριος τὰς ἐπομένους ἡμέρας πολλὰκις διέβη διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀγορᾶς. Ἐπενόησε παντοίας προφάσεις ἵνα ἐξέρχεται καὶ περιεφέρεται ἐντὸς τῆς πολίχνης. Κατήρχετο πεζὸς τὴν ἀπότομον κλιτύν, τὴν ἄγουσαν ἀπὸ τῶν κτημάτων του εἰς τὴν Νεβίλλην, οἱ δὲ πολῖται τὸν συνήντων καθ' ὁδόν, ἔχοντα τὴν ράβδον τοῦ ὑπὸ μάλης καὶ πλανώμενον ἀσκόπως καὶ σύννου.

Εὐνόητιν εἶνε ὅτι κατὰ ποικίλους τρόπους προσεπάθουν νὰ ἐξηγήσωσιν τὴν διαγωγὴν ταύτην τοῦ μαρκησίου, καὶ τὰ κακὰ στόματα ἐξεστόμιζον διαφόρους εἰκασίας.

Διατί τάχα ὁ μαρκησὶος περιεφέρετο εἰς τὰς λιθοστρώτους ταύτας ὁδοὺς, ὧν οἱ φοβεροὶ λίθοι κατεπόνουν τοὺς πόδας τῶν διαβατῶν, ἐνῶ αὐτὸς εἶχεν ἐν τῷ παραδείσῳ τοῦ ὀμαλᾶς καὶ ἀπαλᾶς δένδρουστοιχίας ;

Τίνος ἕνεκα κατέβαινε κάτω εἰς τὴν πολίχνην ;

Καὶ οἱ μὲν ἄλλοι οὐδὲν ἐγίνωσκον.

Ἄλλ' ὁ Καρβαγάν ὅμως ἐγίνωσκε κάλλιστα, ὁ Καρβαγάν ὅστις ἀπὸ τινος φεγγίτου κατεσκόπευε τὰ σὺρ' τα φέρ' τα τοῦ νέου μαρκησίου. Ἀπὸ τῆς πρώτης δὲ ἠμέρας ὡς ἐξ αὐτομάτου κατενόησεν ὅτι περὶ τῆς Κρινιώς πρόκειται, καὶ παρευθὺς ἀνήφθη ἐν τῇ καρδίᾳ του μῖσος ἀγρίον, μῖσος ἀσπονδόν, διότι ἠσθάνετο ὅτι ἠπειλοῦντο καὶ τὰ συμφέροντά του, τουτέστι νὰ γίνῃ διάδοχος τοῦ προϊστάμενου του, καὶ ἡ εὐδαιμονία του, τουτέστι νὰ νυμφεῖται τὴν ἐπέραστον ἐκείνην κόρην.

Καὶ τὸ σχέδιόν του τοῦτο, τὸ ἀπὸ δεκαετίας ἐπιμελῶς παρασκευαζόμενον, ἐβλεπεν ὁ Καρβαγάν κινδυνεῦον ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας ἐκατομμυριούχου εὐπατρίδου.

Ἐγίνετο ὠχρὸς ἐξ ὀργῆς ἀκούων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τὸ εὐδιάκριτον καὶ θρασὺ βῆμα τοῦ μαρκησίου, ἀντηχοῦν κατὰ τὰς ἀργὰς ὥρας, καθ' ἃς οἱ κάτοικοι καταβεβλημένοι ὑπὸ τοῦ καύσωνος ἐνεκλείοντο ἐν ταῖς οἰκίαις των.

Ἐσχδιάζε ποικίλα σχέδια ἐδικήσεως φοβεράς, καὶ ἐν τῷ ὑπερφῶ ὧν, προέκυπτεν ἀπὸ τοῦ φεγγίτου καὶ παρετήρει τὴν ἀσπονδὸν αὐτοῦ ἐχθρόν, διανοούμενος ὅτι λίθος τις κρημιζόμενος ἀπὸ τοῦ αἰετώματος τῆς παλαιᾶς οἰκίας, ἠδύνατο κάλλιστα νὰ δώσῃ τέλος αἰσίον εἰς τὸ δυσᾶρεστον ἐκεῖνο παιγνίδιον. Καὶ διὰ τῶν συσπωμένων δακτύλων του ἐσκάλλεζεν ἀνεπαίσθητως τὸν τοῖχον.

Ἡμέραν τινὰ τεμάχιον τοῦ τοίχου καταπεσὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ μαρκησίου ἠνάγκασεν αὐτόν νὰ ἐγειρῇ τὴν κεφαλὴν ἐν τῇ σκιά δὲ τοῦ φεγγίτου ἀνεκάλυψε μορφὴν φωτιζομένην ὑπὸ δύο ὀφθαλμῶν τίγρης ἐνεδρευούσης.

Ὁ Ὀνώριος ἐνόησε τὸν κίνδυνον καὶ ἔκτοτε διήρχετο ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι πεζοδρομίου.

Εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν νέον ὅστις τὴν πρώτην ἡμέραν ἐστάθη ἐνώπιόν του ὡς ἀντίπαλος.

Ἐξετάσας ἔμαθεν ὅτι ὁ ὑπάλληλος τοῦ Κατελούρη ἦτο υἱὸς κατωτέρου τινὸς ἀξιωματικοῦ Ἰσπανοῦ ἐλθόντος εἰς Γαλλίαν τῷ 1813. Εἰσαχθεὶς εἰς τὸ κατὰ τὴν ἐργάζετο δραστηρίως. Ταχέως δὲ κατενόησεν ὅτι διὰ τοῦ ἐμπορίου τῶν δημητριακῶν καρπῶν ἠδύνατό τις νὰ ἀποκτήσῃ δύναμιν παρὰ τοῖς χωρικοῖς. Φιλόδοξος ὧν δὲν περιώριζε τὰς ἐπιθυμίας του εἰς τὴν κατασκευὴν πολυταλάντου περιουσίας· ἀλλὰ κυρίως σκοπὸν εἶχε νὰ δημιουργήσῃ θεσίαν ἀξίαν λόγου ἐν τῷ τόπῳ, καὶ διὰ τοῦ πλοῦτου νὰ ἔχη ὑποχείριον ὅλην τὴν ἐπαρχίαν.

Πρὸς τοιοῦτον λοιπὸν ἀντίπαλον φοβε-

ρὸν προσέκρουσεν ὁ μαρκήσιος Ὀνώριος, καὶ ἐγίνωσκε κάλλιστα τοῦτο.

Ἡ ἐν Νεβίλλη ἐμπορικὴ πανήγυρις, ἡ κατ' ἔτος τελούμενη τῇ 25 Σεπτεμβρίου, συνέπεσε τὸ ἔτος τοῦτο ἡμέραν Κυριακῆν.

Οἱ πλούσιοι κτηματικοὶ καὶ οἱ ἀγρονόμοι τῆς ἐπαρχίας ἔρχονται εἰς τὴν πανήγυριν, διακοῦσαν τέσσαρας ἡμέρας, καὶ γίνεται μέγα ἐμπόριον κτηνῶν, βοσκημάτων καὶ δημητριακῶν καρπῶν.

Ὁ μπάρμπα Κατελούρης, αἰετοπετὴ εἶχεν ἐγκαίρως ἀποταμιεύσει πάσας τὰς προμηθείας τοῦ καταστήματος διὰ τὴν ἐμπορικὴν πανήγυριν. Κατὰ τὰς τέσσαρας δὲ ταύτας ἡμέρας ὁ σιτέμπορος ἴδρυσεν τὸ γραφεῖόν του καὶ ἔκαμνε τὰς συμφωνίας μετὰ τῶν ἀγοραστῶν ἔξω τοῦ Ἐμπορικοῦ καφετείου, καθήμενος ἐμπροσθεν τραπέζιου, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε διαρκῶς ποτήριον ρακῆς, ἀνανεούμενον δι' ἑτέρου εὐθύς ὡς ἐκνεοῦτο ὑπὸ τοῦ γέροντος.

Ὡστε τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας ἦτο διαρκῶς δόξα πατρὶ καί, πράγμα παράδοξον, ὅσον μᾶλλον ἔπινε, τόσον ὀλιγώτερον συμβιβαστικὸς ἦτο, διαστελλομένων τῶν χειλέων τοῦ στόματός του, συνεστέλλοντο τὰ χεῖλη τοῦ βαλαντιοῦ του.

Ὅθεν ἔλεγον ἀστεϊζόμενοι :

— Ὅταν ὁ μπάρμπα Κατελούρης εἶνε ποτισμένος, οἱ μουστερηδῆδες του ἔχουν ζεραῖλα.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ μπάρμπα Κατελούρης ἦτοὺς λέγομεν σφουγγαράκι καὶ αἱ συμφωνίαι του ἦσαν τετελεσμέναι. Τὸν μετέφερον τότε οἰκαδε, καὶ ἐν πάσῃ ἀνέσει ἐχώνευεν ὅσην μαστίχαν εἶχε ροφήσει.

Καὶ ἐνῶ οἱ πρεσβύτεροι κατεγίνοντο εἰς ἀγορὰς καὶ πωλήσεις, οἱ νέοι διεσκέδαζον εὐθυμοῦντες καὶ τερπόμενοι.

Πρὸ τοῦ δημαρχείου ἐτανύετο σκηνὴ εὐρυτάτη καὶ ὑπ' αὐτὴν ἐχοροπήδα ἡ νεολαία. Παρισταμένων καὶ τῶν πλουσιῶν κτηματικῶν, οἵτινες προσῆρχοντο πρὸς χάριν τῶν ἀγροτῶν, ὧν αἱ γυναῖκες καὶ αἱ θυγατέρες προσεδόκων ἐν ὄλον ἔτος τὴν πανήγυριν ταύτην, ἵνα, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθος, χορεύσωσιν ἀπαξ καὶ ἀποδεικνύουσαι δημοσίᾳ τὴν κομψότητα αὐτῶν καὶ τὴν τέχνην. Διὰ τοῦτο ὁ Καρβαγὰν ἔφριττε διανοούμενος ὅτι τὴν ὥραν τοῦ χοροῦ θὰ ἠδύνατο ὁ νέος μαρκήσιος νὰ ἔλθῃ πλησίον τῆς Κρινιώσ, νὰ τῇ ὁμιλήσῃ, χωρὶς αὐτὸς νὰ δύναται κατ' οὐδένα τρόπον νὰ ἐπέμβῃ.

Ἀλλὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς πανηγύρεως δὲν προσῆλθεν ὁ Ὀνώριος εἰς τὸν χορόν· ὁ δὲ Καρβαγὰν περητήρησε τοῦτο μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως. Ἐφάνη μὲν ἐν τῇ ἀγορᾷ, ὁμίλησε μετὰ τῶν ἀγρονόμων του, περιεποιήθη τὰς θυγατέρας των, ἐδαπάνησε χρήματα εἰς πάντα τὰ προχείρως ἰδρυμένα ὑπαίθρια καταστήματα καὶ διένειμε τὰ ἀγορασθέντα πράγματα εἰς τὰ περίξ αὐτοῦ συνωστιζόμενα πικιδία, πρὸς πάντας ἀπέτεινε λόγον τινα εὐτράπελον, πρὸς πάσας ἐμεδίασε χαριέντως καὶ ἔπειτα ἀπεχώρησε προφασίζόμενος ὅτι πᾶσχει ἐκ σφοδρᾶς ἡμικρανίας.

Ἡ Κρινιώ ἐγέλασεν, ἐχώρευσε, διεσκέδαζε προσποιομένη ἀταραξίαν τηλικαύτην, ὥστε ὁ Καρβαγὰν ἠσθάνθη διασκεδαζομένης τὰς ὑπονοίας του καὶ ἀνεκουφίσθη ἡ καρδιά του. Ἐπίστευσε δὲ σχεδόν, ὅτι ἐφήμερος ἦτο ἡ ἰδιοτροπία τοῦ μαρκησίου καὶ ὅτι τὴν ἐλησμόνησε παρὰσυρθεὶς τίς οἶδεν ὑπὸ τίνος ἄλλης φαντασιοπληξίας. Ἀνεθάρρησε λοιπὸν καὶ ἐγέλασε διὰ τὰς ματαίας ὑπονοίας του, ὅτι τὸ μέλλον του καὶ ἡ εὐδαιμονία του τετέλεσται. Ἐφάνη δὲ φαιδρὸς ὅσον οὐδέποτε ἄλλοτε.

— Τὴν δευτέραν ἡμέραν τῆς πανηγύρεως τελούμενων διαφόρων ἀγῶνων ὁ Καρβαγὰν διηγωνίσθη καὶ ἐνίκησε, λαβὼν πολλὰ βραβεῖα.

Ὁ μαρκήσιος δὲν ἐφάνη ὄλην τὴν ἡμέραν· ἐλέγετο μάλιστα ὅτι ἦτο ἀσθενής.

Ὁ Καρβαγὰν ἐπὶ τινὰς ὥρας ἦτο εὐδαιμονέστατος, εὐθυμότατος, ζωηρότατος.

Ἐχώρευσε ἀκαταπόνητος καὶ αὐτὸς ἦτο ὁ τελετάρχης.

Τὸ μεσονύκτιον, τοῦ χοροῦ ὄντος ἐν τῇ ἀκμῇ, ὁ Καρβαγὰν ἀνεζήτησε τὴν Κρινιών, ἀλλὰ δὲν τὴν εὔρεν. Ἠρώτησε πάντας τοὺς φίλους τοῦ μπάρμπα-Κατελούρη, ἀλλ' οὐδεὶς τὴν εἶχεν ἴδῃ. Τότε τὰ ἦπατα τοῦ Καρβαγὰν ἐκόπησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐθολώθησαν, καὶ δύσπνοια σφοδρὰ τον κατέλαβε.

Προησθάνθη ὅτι ἐνεπαίχθη, ὅτι ἡ ἀπουσία τοῦ μαρκησίου ἦτο ἀπλῆ προσποιήσις.

Σπεύδει παρευθὺς πρὸς τὸ Ἐμπορικὸν καφετεῖον καὶ εὐρίσκει τὸν προϊστάμενόν του ἀδυνατοῦντα νὰ συνάψῃ δύο ἐννοίας, νὰ κάμῃ δύο βήματα.

Σπεύδει δρομαῖος πρὸς τὴν ὁδὸν Ἀγορᾶς, ἐλπίζων ὅτι ἡ Κρινιώ ἀπαυδήσασα εἶχεν ἐπανεῖλθῃ οἰκαδε.

Παρατηρεῖ μακρόθεν τὸ πρόσωπον τῆς οἰκίας, βλέπει αὐτὴν σκοτεινὴν, οὐδὲν φῶς ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς νεανίδος.

Εἰσέρχεται, ἀναβαίνει τὴν κλίμακα, τρίζουσαν πενθίμως ὑπὸ τοὺς πόδας του, κρούει τὴν θύραν, ἀλλ' οὐδεμιᾶς τυγχάνει ἀποκρίσεως. Ἰσταται ὀλίγον σιωπηλός, ὡς ἔξω φρενῶν, ἀκούων τοὺς βιαίους καὶ ὑποκώφους παλμούς τῆς καρδίας του. Ἐπειτα δὲ καταβληθεὶς πίπτει ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος, καὶ κλαίει καὶ κλαίει ὑπὸ λύσεως ἄμα καὶ λύπης.

Πολλὴν ὥραν ἔμεινε κατακείμενος ἀκούων μακρόθεν τὸν θόρυβον τῆς πανηγύρεως, τὰ χάλκινα ὄργανα τῆς ὀρχήστρας, καὶ ἀνελίσσων ἐν τῇ κεφαλῇ του φοβερὰ σχέδια ἐκδικήσεως.

Ἄφνης ἰδέει τὴν ἀναλάμπει ἐν τῷ ὑπὸ τῆς λύπης ἐσκοτισμένῳ ἐγκεφάλῳ του· ἡ Κρινιώ ἴσως ἦτο ἐν Κλαιεφόν, ἴσως ἦτο ἔτι καιρὸς νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ μαρκησίου.

Καταβαίνει λοιπὸν τὴν κλίμακα μεθ' ὀρμῆς καὶ σπεύδει δρομαῖος πρὸς τὸν πύργον τοῦ Κλαιεφόν ἀνερχόμενος τὸν ἀποτομον καὶ δύσβατον λόφον, ἐφ' οὗ ἔκειτο ὁ πύργος.

Ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας φθάνει ὀρμᾷ πρὸς τὴν κιγκλιωτὴν πύλην καὶ εὐτυχῶς τὴν εὐρίσκει ἀνοικτὴν.

Εἰσορμᾷ εἰς τὴν αὐλὴν καὶ βλέπει πρὸ τοῦ πύργου ἰσταμένην ἀμαξάν κλειστήν.

Ἀκούει τὴν θυρίδα τῆς ἀμαξῆς κλεισμένην μετὰ τριγμοῦ ἀντιτιρίζαντος ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἐνῶ δὲ ὁ ἡνίοχος ἔμελλε νὰ ἀναλάβῃ τὰς ἡνίας, σπεύδει ὁ Καρβαγὰν πρὸς τὴν θυρίδα, καὶ ἐν τῷ σκοτεινῇ τῆς ἀμαξῆς, βλέπει συγκεχυμένως δύο πρόσωπα, τὸ μὲν ἀνδρὸς, τὸ δὲ γυναικός.

Ἐκβάλλει βρυχηθμόν καὶ ἀρπάσας τὴν λαβὴν τῆς θυρίδος, τὴν ἀνοίγει κραυγάζων :

— Κρινιώ !

Ὡς ἀπάντησις ἠκούσθη ἀναφώνησις ὑπόκωφος· ταυτοχρόνως δὲ χεὶρ νευρώδης τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου καὶ ἀπωθήσασα αὐτόν, τὸν ἔρριψε κατὰ γῆς, ἐνῶ φωνὴ ἐπιτακτικὴ ἔλεγεν :

— Ἐμπρὸς λοιπὸν !

Ὁ Καρβαγὰν ἐνόησεν ὅτι τὰ πάντα τετέλεσται, ὅτι δύο περιστροφαι τῆς ἀμαξῆς ἤρκουν ἵνα ἀνοίξωσιν ἀνυπέβλητον ἄβυσσον μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης τῆς ἡγάπα.

Κατέβαλεν ὑστάτην προσπάθειαν καὶ ὤρμησε πρὸς τὰς κεφαλὰς τῶν ἵππων ὠρυόμενος :

— Κρινιώ, κατέβα !... εἶνε καιρὸς ἀκόμα... Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγῃς.

Οἱ ἵπποι ριψαύχενες ἔσειον ἀνυπόμονοι τοὺς χαλυβδίνους κρίκους τῶν χαλινῶν.

Ἡ αὐτὴ φωνὴ μετὰ ἀρχομένης ὀργῆς μεμιγμένη ἐπανεῖλαβεν :

— Ἐλα, τελείωνε ! Ἄν δὲν θέλῃ νὰ παραμερίσῃ, δός του μίαν μὲ τὴν μᾶστιγα 'ς τὰ μούτρα !

Ὁ βραχίων τοῦ ἡνιόχου ὑψώθη, συριγμὸς ἠκούσθη καὶ ὁ Καρβαγὰν καθημαγμένην ἔχων τὴν παρειὰν καὶ τὸ στήθον μεμολωπισμένον ὑπὸ τοῦ ρυμοῦ τῆς ἀμαξῆς κατεκυλίσθη κατὰ γῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGODEBY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Εἶνε φῶς φανερόν, διελογίσθη μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν ταχύτητος τοῦ συλλογισμοῦ. Ὁ παλληκαρὸς αὐτὸς γνωρίζει ὅτι ὁ βωβὸς του συνελήφθη, καὶ ὅτι ἡ δολοφονηθεῖσα γυναῖκα εἶνε εἰς τὴν Μόργην, ἀγνοεῖ ὅμως ὅτι γνωρίζομεν τὴν οἰκίαν εἰς τὴν ὁποίαν εἰργάσθη τόσον καλῶς, καὶ ὅτι τὸν περιμένομεν ἐδῶ. Ὑποπεύεται ἐννοεῖται, ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θ' ἀνακαλυφθῇ τὸ κακούργημα. Καὶ ἂν ἔτι δὲν ἤρχομεθα ἡμεῖς ἐδῶ, οἱ γείτονες θὰ ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἀναχώρησιν τῶν ἐνοικιαστῶν τῆς οἰκίας... χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ μυρωδιὰ

τοῦ πτώματος θὰ ἐξήπλωτο εἰς ὅλην τὴν συνοικίαν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ φίλος μας θὰ εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῆ τὴν πρώτην νύκτα διὰ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τοῦ φόνου. Θὰ καταγείνη νὰ διευθετηθῇ τὰ πάντα εἰς τὸ ἐστιατήριον, νὰ βάλῃ τὸ πτώμα ἐντὸς κιβωτίου καὶ νὰ μεταφέρῃ ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ τὸ δέμα, τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ ἐξαφανίσῃ, ὅπως τὸ ἄλλο, διὰ τοῦ βωβοῦ.

Ἡ Μαρία, τὴν ὁποίαν ἐκάλεσε πρὸ ὀλίγου, εἶνε ἡ ὑπρέτρια, καὶ αὐτὴ θὰ εἶνε ἡ συνένόχος του, καὶ ἡ ὁποία ἀφοῦ εἶδεν ὅτι δὲν ἐπέστρεψε χθὲς τὴν νύκτα, ἔφυγε καὶ ἀφησε ἀνοικτὰς τὰς θύρας, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ αὐτὸς νὰ εἰσέλθῃ. Ἡ ἀνθοκωπῶλις μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ ὑπρέτρια εἶνε Ἀγγλίς, καὶ αὐτὸς ὠμίλησεν ἀγγλιστί. Οὕτω βεβαίως εἶνε, καὶ τώρα παιζῶ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων μου... Ἀλλ' ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ κακοῦργον ἐπιδειξιότατον, καὶ ἐὰν τὸν πιάσω πρὶν ἀρχίσῃ τὸ ἔργον του, δὲν θὰ δυσκολευθῇ βέβαια νὰ σχεδιάσῃ μίαν ἱστορίαν διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἐδῶ παρουσίαν του. Ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν του, δὲν θὰ εὐρισκόμην διὰ τοῦτο εἰς ἀμηχανίαν. Δὲν ἔχει παρὰ νὰ εἶπῃ μόνον ὅτι ἦτο ἐραστής τῆς δολοφονηθείσης γυναίκος, ὅτι ἤρχετο νὰ τὴν βλέπῃ κρυφὰ... ἀποδείξῃς ὅτι δὲν ἤξευρε τὸν θάνατόν της... ἢ παρόμοιον ἄλλον μῦθον... Ἐὰν, μετὰ τὴν κατάθεσιν αὐτῆν, εἶνε ἀρκετὰ ἐπιτήδειος διὰ ν' ἀποκρύψῃ τὴν ταυτότητά του... πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πολὺ δύσκολον, ὅταν κανεὶς εἶνε ξένος... καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ εἶνε Ἀγγλος... ἡμπορεῖ νὰ μᾶς βασανίξῃ ἐπὶ ἑξ μῆνας καὶ ἔν ἔτος εἰς ἀδιεξόδους ἀνακρίσεις. Ὁχι... ὄχι... τοῦτο δὲν θὰ γείνη, διότι θὰ λάβω τὰ μέτρα μου... Πρέπει νὰ συλλάβωμεν τὸν ἄθλιον αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ... εἶνε τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ μὴ ἡμπορέσῃ ν' ἀρνηθῇ... Πήγαινε, φίλε μου, πήγαινε νὰ καθαρίσῃς τὸ πάτωμα τοῦ ἐστιατηρίου καὶ νὰ δέσης τὸ πτώμα, τὸ ὁποῖον ἐπέταξες μέσα εἰς τὸ ὄψοφυλάκιον. Ὅταν θὰ σηκώνης τὸ κιβώτιον θὰ ἔλθωμεν νὰ σὲ βοηθήσωμεν. Ἐχω τὴν σφυρίκτρα μου, τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης εἶνε ἀνοικτόν, καὶ ὁ Πιεδούσης ἔχει πολὺ λεπτήν τὴν ἀκοήν. Θὰ σὲ ὑπηρετήσωμεν εἰς τὴν στιγμήν.

Ὅλα ταῦτα τὰ συμπεράσματα ἐγένοντο καὶ ἐχαράχθησαν εἰς ὀλιγώτερον χρονικὸν διάστημα, ἀφ' ὅσον ἀπαιτεῖται ἵνα τὰ ἐκθέσῃ τις, εἰς ὀλιγώτερον χρονικὸν διάστημα ἀφ' ὅσον ἐχρειάσθη ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν μετᾶξινον πῖλον ἵνα παρατηρήσῃ τὸ ἀναπαυτήριον, προτοῦ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ἀπόφασιν ἔχων νὰ παραμείνῃ, ἔμεινε ἀκίνητος, καὶ ἔλαβεν ὄλα τὰ προφυλακτικὰ μέτρα διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον. Ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα τὴν σφυρίκτραν του καὶ μόνον νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του ἤθελεν ἵνα εἰδοποιήσῃ τὸν πιστόν, γενναῖον καὶ ἄγρυπνον Πιεδούσην. Ἄρα οὐδὲν εἶχε νὰ φοβῆται. Ἐνῶ τὰ πάντα ἤλπιζε νὰ κερ-

δήσῃ, ἀφίνων τὸν δολοφόνον ν' ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ ἄθλιος ἦτο πάντοτε ἐκεῖ. Δὲν ἔκαμνε βῆμα οὔτε πρὸς τὰ ἔμπροσ οὔτε πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ πῆριξ, χωρὶς ν' ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν. Ἀναμφιβόλως διελογίζετο τί νὰ πράξῃ, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἠσθάνετο ἀποστροφῆν, ὅπως διέλθῃ τὸ κατώφλιον τοῦ ἀναπαυτηρίου.

— Δὲν εἶνε αὐτὴ ἐδῶ, ὑπετονθόρυσεν εἰς καθαρωτάτην γαλλικὴν γλῶσσαν. Ποῦ νὰ εἶνε ἄρά γε;

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐξέκαλος χάρως ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν:

— Τὴν ἔπαθες, κακοῦργε. Ζήτα τὴν αὐτὴν τὴν Ἀγγλίδαν ὑπρέτριάν σου... δὲν θὰ τὴν εὕρῃς... ἔφυγε χωρὶς νὰ σ' ἀποχαιρετίσῃ... ἦτο πλέον πανοῦργος ἀπὸ σέ... διότι δὲν θὰ τὴν βάλωμεν ἴστον χεῖρ ἀπόψε... τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι δὲν θὰ χάσῃ τίποτε νὰ περιμένῃ...

Καὶ καταληφθεὶς αἴφνης ὑπὸ τινος σκέψεως ὁ προϊστάμενος τοῦ Πιεδούση ἐπρόσθεσεν:

— Ἐὰν ἐν τούτοις ἡ ὑπρέτρια εἶνε ἐκεῖ ἐπάνω... ἔκαμα λάθος νὰ μὴ παρτηρήσω τὰ δωμάτια τοῦ πρώτου πατώματος... ἡ ἀνεκάλυψις τοῦ δευτέρου πτώματος ἀνέτρεψε τὰ σχέδιά μου.

— Φῶς ἐπὶ τοῦ σκινιδώματος... Περιεργον, ἐπανέλαβεν ὁ ἄγνωστος, ἐξακολούθων τὸν μονόλογόν του. Αὐτὴ ἄρά γε τὸ ἔβαλεν ἐκεῖ;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, τὸ ἐκπνέον κηρίον ἔρριψε τελευταίαν λάμπιν, ἧς ἡ ἀντανάκλασις ἔπεσεν ἐπὶ τῆς σφυρίκτρας, ἢ ὁ ἐν τῷ ὄρολογίῳ κεκρυμμένος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος εἶχεν ἐν τῷ στόματί του, ἦτοι ὀπισθεν ἀκριβῶς τῆς ὀπῆς τοῦ κυτίου. Εἶτα, ἡ θρυαλλὶς ἐσβέσθη διαχέουσα δυσώδη καπνόν, ὅστις εἶνε ἡ τελευταία πνοὴ τῶν κηρίων, ἅτινα ἡ νεωτέρα βιομηχανία κατασκευάζει τόσον οἰκονομικῶς δι' ὀλίγου κηροῦ καὶ διὰ πολλοῦ στέατος.

Διαμένων ἐν τῷ ἀναπαυτηρίῳ ἔνθα ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς δὲν εἶχον ἀνάψει πῦρ, ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ἐκρουολόγησεν. Ἡ ἀνεπαίσθητος ἀναφανείσα καταρροὴ κατὰ τὸ μόνον περίστασιν περιέμενε ὅπως ἐκδηλωθῇ, καὶ ὁ ἐκ τοῦ σβεσθέντος κηρίου ἀναπεμπόμενος καπνὸς ἠνάγκασε τὸν ἐν τῷ ὄρολογίῳ νὰ πταρνηθῇ. Ἐδοκίμασε νὰ κρατηθῇ, ἀλλ' ὁ πταρνησμός, ὃν ἐπεχειρεῖ νὰ καταπνίξῃ, κατηράγη μετὰ ἡχηροῦ κρότου, ἢ δὲ σφυρίκτρα διωλίσθησεν ἐκ τῆς χειρὸς του καὶ ἔπεσεν ἐν τῷ κυτίῳ.

Πρὶν ἢ ὁ διὰ τοῦ ἀτυχοῦς τούτου ἐπεισοδίου προδοθεὶς κατοπτειτῆς συνέλθῃ εἰς ἑαυτὸν, ὁ ἔπηλος ἔσπευσε πρὸς τὸ ὄρολογίον μετὰ ψυχραιμίας καὶ ταχύτητος, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κλειδῆς, ἧτις ἔμεινε ἐντὸς τοῦ κλειθροῦ, ἔκλεισε τὸ κυτίον διὰ διπλῆς στροφῆς, ἔβαλε τὴν κλεῖδα εἰς τὸ θυλακίον του καὶ ἔφυγε ταχέως.

Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, συλληφθεὶς ἐν τῇ ἰδίᾳ παγίδι, ἦτο τοῦ λοιποῦ ἀνίκα-

νος νὰ καταδιώξῃ τὸν ἄγνωστον, ὃν τοσοῦτον ἐπεθύμει νὰ συλλάβῃ.

IB'

Ὁ ἀρχηγός, φυλακισμένος ἐντὸς τοῦ κυτίου, δὲν εἶχεν οὔτε τὸ μέσον νὰ προσκαλέσῃ εἰς βοήθειάν του τοὺς ἀνθρώπους του, διότι εἶχεν ἀφήσει νὰ πέσῃ ἡ σφυρίκτρα αὐτοῦ, ἢ ἵνα ἀναλάβῃ ἐχρειάζετο νὰ κύψῃ, πρᾶγμα ὅπερ δὲν ἐπέτρεπον αἱ διαστάσεις τοῦ κυτίου τοῦ ὄρολογίου. Πῶς νὰ κάμψῃ τὰ γόνατα, ἀφοῦ ἦτο καθηλωμένος ἐντὸς στενῆς καὶ μακρᾶς θήκης, δὲν εἶχε δὲ περισσοτέραν ἐλευθερίαν κινήσεων ἀνθρώπου κεκλεισμένου ἐντὸς φερέτρου; Τὸ μόνον ἀπολειπόμενον αὐτῷ μέσον ἦτο νὰ κραυγᾶσῃ δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του, καὶ τοῦ μέσου τούτου ἔκαμεν ἀφειδῶς χρῆσιν μὲ κίνδυνον νὰ ἐπισύρῃ ἐπ' αὐτοῦ τὴν ὄργην τοῦ δολοφόνου, ὅστις θὰ ἦτο βεβαίως ὀπλισμένος, καὶ ὅστις ἠδύνατο νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ τὸν φωνεῦσῃ, ἵνα ἀναγκασθῇ νὰ σιωπήσῃ ὁ ἀτρόμητος οὗτος καταδότης.

Ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνη φωνὴ δὲν ἀκούεται πολὺ μακρὰν, μάλιστα δ' ὅταν ἐξασθενίξεται διὰ ταπήτων, χωρισμάτων καὶ τοίχων. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι τὸ παράθυρον τῆς αἰθούσης ἦτο ἀνοικτόν, ἀλλ' ἡ αἰθουσα αὕτη ἐχώριζε τὴν αὐλὴν τοῦ ἀναπαυτηρίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου εὐρίσκετο φυλακισμένος ὁ ἀρχηγός τῆς ἀσφαλείας, καὶ ἡ αὐλὴ ἐχώριζε τὴν αἰθουσαν ἀπὸ τὴν ὁδόν, ἔνθα ἐφύλαττον ὡς φρουροὶ ὁ τε Πιεδούσης καὶ Πήγασος. Ἐὰν ἡ σφυρίκτρα εἶνε πυροβόλον βάλλον μακρὰν, ὁ φάρυγξ, ἵνα ἐξακολούθῃσιν τὴν παραβολήν, εἶνε μικρὸν πολύκροτον. Ματαίως ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, προσεκάλει εἰς βοήθειαν δι' ὅλων τῶν τόνων τῆς φωνῆς, καὶ ἐκραύγαζε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων του, οὐδεὶς ἤκουσεν αὐτόν, ὡστ' ἐπὶ τέλος ἠναγκάσθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀλυσίτελές τῶν ἀγώνων του.

Ἄλλως τε, δὲν ἐβράδυνε νὰ ἴδῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις τοσοῦτον οἰκτρῶς τὸν ἐφενάκισεν, ἐσκέπτετο πῶς νὰ διαφύγῃ καὶ οὐχὶ πῶς ν' ἀπαλλαγῇ τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ. Ὁ παραδόξος οὗτος ἄγνωστος, ὅστις ἦλθε τὸ μεσονύκτιον νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν οἰκίαν, ἐν ἧ δὺο φόνου διεπράχθησαν τὴν προτεραιάν, ὁ τολμηρὸς οὗτος νυκτοδρόμος, ὃχι μόνον δὲν ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν βημάτων του ἵνα ἐξολοθρεύσῃ ἐκεῖνον ὅστις κατέλαβεν αὐτόν ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἀλλ' ἔσπευσε νὰ διαβῇ τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας. Ὁ ἀρχηγός τῆς ἀσφαλείας ἤκουσε τὸν κρότον τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, κλεισθείσης μετὰ σφοδρότητος, καὶ οὐδὲν πλέον.

— Παρητήθη τῆς ἀποπερατώσεως τοῦ ἔργου του, ἐσκέφθη οὗτος. Μᾶς ἀφίνει νὰ καθαρίσωμεν τὸν λογαριασμόν μὲ τὰ δύο πτώματα, καὶ σκοπεύει νὰ μὴ βάλῃ πλέον τὸ πόδι του ἐδῶ, τώρα ποῦ ἡ ὑπόθεσις ἀνεκαλύφθη. Εὐτυχῶς δὲν θὰ ὑπάγῃ μακρὰν, διότι οἱ ἀριθμοί μου εἶνε ἐκεῖ, καὶ πρὶν φθάσῃ ἀκόμη εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Λωμόν, θὰ τὸν δέσουν καὶ θὰ τὸν φυλάξουν.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς σκέψεως ταύτης, καὶ ἔχων πλήρη πεποιθήσιν εἰς τὴν νοημοσύνην τῶν ὑπαλλήλων τοῦ, ὁ φυλακισμένος περιέμενε μετ' ἐγκαρτερήσεως νὰ σπεύσῃ νὰ τὸν ἐλευθερώσῃσιν. Ἄλλ' οὔτε ὁ Πιεδούσης, οὔτε ὁ Πήγασος, οὔτε ἄλλοι τις ἐφάνη.

Δέκα λεπτά, ἐν τέταρτον, ἡμίσεια ὥρα παρήλθον καὶ οὐδεὶς τῶν βοηθῶν τοῦ ἐφάνη. Ἐναγκάσθη τότε ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν πικρὰν ἀλήθειαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ δολοφόνος κατῴρθωσε νὰ διαφύγῃ τὴν ἐπιτήρησιν των καὶ ὅτι ἦτο ἤδη ἐκτὸς πάσης προσβολῆς.

Θεωροῦμεν ὅπως περιττὸν νὰ περιγράψωμεν τὰς διαφόρους σκέψεις, ὑφ' ὧν κατελήφθη ὁ διακεκριμένος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ὁ Ναπολέων ἠσθάνθη παρόμοιον τι, ὅτε, ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης τοῦ Βατερλώ, εἶδεν ἐμφανιζόμενον τὸν Βλοῦχερ καὶ τοὺς Πρώσους του, ἀντὶ τοῦ Γρουσὺ τὸν ὁποῖον περιέμενε. Ὁ θηρευτὴς ἐνόμιζεν ὅτι συνέλαβεν, καὶ ἐν τούτοις συνελήφθη ὁ ἴδιος. Ἐκολακέυθη ὅτι θὰ συνέλαμβανε τὸν ἔνοχον, στήνων αὐτῷ παγίδα, ἢ δὲ παγὶς συνέλαβεν ἐξ ἀπροόπτου τὸν στήσαντα αὐτὴν.

Ὅσφ καὶ ἂν εἶνέ τις ψύχραιμος καὶ λογικὸς, ὅσφ καὶ ἂν ἐγήρασεν εἰς τὸ ἐπάγγελμα, βυκαλιζέται ὅμως πάντοτε ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἀξίας τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντων στρατηγημάτων, διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἀποτυχίᾳ αἰσθάνεται πικροτέραν τὴν ἀπογοήτευσιν.

— Ὁ γέρον Λεκὸν δὲ θ' ἄρνευε νὰ ἀπατηθῇ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν θλιβερῶς ὁ ὑπὸ τῆς τύχης ἐγκαταλειφθεὶς ἀρχηγός.

Καὶ ἐν τῇ θλίψει τοῦ ταπεινωθέντος φιλοτίμου, προσετέθη καὶ ἡ ἀπώλεια τῆς περιστάσεως τοῦ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸ μέγα κοινωνικὸν συμφέρον. Ὁ δολοφόνος ἦτο ἤδη ἐλεύθερος, ὁ δολοφόνος ἠδύνατο νὰ φονεύῃ διὰ κτυπήματος ἄνδρας, καὶ δι' ἐγγχειριδίου γυναῖκας, καὶ τὸν δολοφόνον τοῦτον, τὸν ἐπικίνδυνον τοῦτον κακοῦργον, τὸν ἐκράτει, ὅταν, ἐλλείψει ὀλίγης φρονήσεως, καὶ συνεπαίξῃ ἐσφαλμένης ἐνεργείας, ἀπώλεσεν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὸν καρπὸν πάντων τῶν ὑπὸ τοῦ γέροντος τῆς κρηπίδος τοῦ Κοντῆ ὑποδειχθέντων συνετῶν μέτρων.

— Αὐτὰ παθαίνει ἐκεῖνον ποῦ θέλει νὰ διευκρινήσῃ διὰ μιᾶς μίαν ὑπόθεσιν, διελογίζετο ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ποῦ κυνηγᾷ πολλοὺς λαγούς κανέναν δὲν πιάνει. Ἄν ἐπροτιμοῦσα νὰ στήσω τὴν συνειθισμένην παγίδα, οἱ ἄνθρωποι μου θὰ συνέλαμβανον τὸν ἄθλιον αὐτόν, ἀμα ἤρχετο νὰ κτυπήσῃ εἰς τὰς κινγκλίδας. Καὶ ἂν δὲν συνέλαμβανον τὴν ἰδέαν νὰ τὸν συλλάβω ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἂν ἐσύριζα ὅταν ἐσήκωσε τὸ παραπέτασμα, ἀντὶ νὰ περιμένω νὰ ἀρχήσῃ νὰ δένη τὸ πτώμα, θὰ εἶχομεν τώρα αὐτόν εἰς τὴν ἐξουσίαν μας καὶ θὰ τὸν ἠνάγκαζον νὰ ὁμιλήσῃ. Αὐτὸς δὲν εἶνε βωβός, διότι προσκαλεῖ τὴν συνένοχόν του εἰς δύο γλώσσας. Ἐπὶ τέλους θὰ ἐπανεύρωμεν ἴσως τὴν συν-

ένοχον αὐτὴν, εἶπεν ὁ αἰχμαλώτος, ἵνα παρηγορηθῇ, αὐτὴν τὴν Μαρίαν, ἢ Μαίρην, ὅπως τὴν φωνάζει ἀγγλιστί. Ἄλλ' ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν ἤξεύρω πότε θὰ εὔρω ἀπὸ τὸ κουτί αὐτό. Οἱ βλάκες αὐτοὶ εἶνε ἱκανοὶ νὰ περιμένουν νὰ ἐξημερώσῃ διὰ νὰ ἔλθουν νὰ μὲ ἀπαλλάξουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν θέσιν... καὶ ἐνῶ ἐγὼ λυσσῶ ἐδῶ μέσα, ὁ δολοφόνος κερδίζει δρόμον... χωρὶς νὰ λογαριάσω ὅτι παγόνω καὶ ὅτι αἰσθάνομαι νὰ αἰμωδιάζω ὅλα μου τὰ μέλη.

Καὶ ἀληθῶς ἡ θέσις του δὲν ἦτο ζηλευτή. Ὁ μάρτυς τῆς δημοσίας τάξεως εἶχε τὸ σῶμα συνεσφιγμένον ἐντὸς ξυλίνης θήκης, καὶ τὴν ράχιν καταμεμωλωπισμένην ἐκ τοῦ βάρους ὑπερμεγέθους χαλκίνου ταλαντώθρου, αἱ δὲ κεκμηκυταὶ κνήμαι αὐτοῦ ἠδύνατον νὰ βαστάσωσι τὸ σῶμα του. Τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυεν ἐξ βαθμοῦς κάτω τοῦ μηδενικοῦ, τὸ ψύχος διεπέρα αὐτὸν μέχρι μυελοῦ ὀστέων, καὶ μόλις ἠδύνατο ν' ἀναπνεύσῃ διὰ τῆς στενῆς ὀπῆς, ἣτις εὐτυχῶς εὕρισκετο πρὸ τοῦ στόματός του.

Αἱ πρῶται λάμψεις τοῦ λυκαυγοῦς ἐφώτιζον ἀμυδρῶς τὰς ὑάλους τῶν παραθύρων τῆς αἰθούσης, ὅτε φωνή, μὴ ὁμοιάζουσα πρῶς μὲ ἐκείνην τοῦ δολοφόνου, ἐκάλεσεν ὀνομαστί τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας.

Εὐνόητον ὅτι οὗτος ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ: — Ἐλάτ' ἐδῶ.

Ὁ πιστὸς Πιεδούσης ἔτρεξε πᾶρυτα εἰς τὸ ἀναπαυτήριον, ἢ δὲ λαβούσα τότε χώραν σκηνὴν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προϋσταμένου του ἦτο ἀπερίγραπτος. Ἡ ἐκπληξὶς τοῦ ἀριθμοῦ 29, ἐπανευρίσκοντος τὸν ἀρχηγὸν του ἐντὸς τοῦ κυτίου τοῦ ὄρολογίου, ἢ ὄργῃ τοῦ αἰχμαλώτου, αἱ ἐπιτιμήσεις καὶ αἱ ἀπολογίαι, αἱ διασταυρούμεναι ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις, ὅλα ταῦτα ἀπετέλουν κωμωδίαν, ἣν καθίστα τερπνοτέραν αἱ ἐκατέρωθεν παρεξηγήσεις, ἃς εἶνε εὐκόλον νὰ φαντασθῇ τις.

Αἱ πρῶται λέξεις τῆς ἀσυναρτήτου ταύτης συνομιλίας διημερίθησαν διὰ τῆς ὀπῆς τοῦ κυτίου, καὶ ἡ περίπτωσις αὕτη ἐπηύξανε τὸ κωμικὸν τῆς σκηνῆς. Εὐτυχῶς, ὁ Πιεδούσης ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ φορητὴν ὀπλοθήκην, λαβίδας, ψαλλίδας λεπτοουργοῦ, ἀρπάγας σιδηρουργοῦ καὶ διάφορα ἄλλα ἐργαλεῖα, κατὰλληλα διὰ κακοῦργον ὀχυρούμενον. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ θραύσῃ τὴν θύραν τῆς φυλακῆς, ἐν ἣ ὁ ἀρχηγός του εἶχε διέλθει μακρὰς καὶ δυσκρέστους ὥρας, ἐβοήθησεν αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ νὰ ἐξέλθῃ αὐτῆς καὶ τῷ προσέφερε ταῦτοχρόνως ἀνάκλιτρον, ἵνα ἀναπαυθῇ, καὶ ποτήριον οἰνοπνεύματος, ὅπως θερμανθῇ.

Ὅτε ὁ Πιεδούσης ἐξήρχετο εἰς ἐκδρομὴν τινὰ ἐπρομηθεύετο πάντοτε φιάλην πλήρη οἰνοπνεύματος.

Ἄλλ' ὁ ἀρχηγός τῆς ἀσφαλείας δὲν ἐδέχθη οὔτε τὸ ἀνάκλιτρον, οὔτε τὸ οἰνόπνευμα.

— Πιστεύω τοῦλάχιστον ὅτι τὸν ἔβαλες μέσα; ἠρώτησεν ἀποτόμως.

— Ποῖον, ἀρχηγέ; ἀπήντησεν ὁ κλητὴρ ἐκθαμβος.

— Τὸν ἄνθρωπον... ἐκεῖνον ποῦ ἐμβῆκε τὸ μεσονύκτιον, καὶ θὰ ἔφυγε μετὰ ἐν τέταρτον.

— Μὲ συμπάθειο, ἀρχηγέ. Δὲν εἶδα παρὰ μόνον τὸν ἀνώτερον ὑπάλληλον... ἐκεῖνον ποῦ σὰς ἔστειλεν ὁ κύριος Διευθυντής...

— Εἶσαι τρελλός, ἢ μὲ περιπαίζεις;

— Μῆτε τὸ ἓνα μῆτε τὸ ἄλλο, ἀρχηγέ. Ὅταν ἐκτύπησαν τὰ μεσάνυκτα, εἶδα καὶ ἦλθεν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ὁδοῦ Λωμόν, ἓνας κύριος καλοφορεμένος... παλτὸ χνουδάτο, κασενὲ ἄσπρο, καπέλο μεταξωτὸ ὀλοκαίνουργο, χειρόκτιτα βαμβακερὰ στακτιά... Ἐσταμάτησε ἔμπροστὰ σταίς γρίλιες, ἔσπρωξε τὴν πόρταν καὶ ἐμβῆκε μέσα ὡς νὰ ἔμβαινε στὸ σπῆτι του...

— Καὶ δὲν τὸν συνέλαβες;

— Ἀρχηγέ, δὲν ἀκούω παρὰ μόνον τὸ σύνθημά μου. Ὅταν μὲ διατάξατε νὰ σταθμεῖω ἐδῶ, μοῦ εἶπατε ν' ἀφίνω νὰ περνοῦν ὅσοι φανοῦν, καὶ νὰ μὴ κινηθῶ παρὰ μόνον ὅταν μοῦ σφουρίζετε.

— Πολὺ καλά! ἀλλ' ὅταν ἔφυγεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγός μετὰ φωνῆς παλλομένης ἐκ τῆς ὀργῆς.

— Δὲν μοῦ ἐδώσατε διαταγὴν τί νὰ κάμω ἂν ἔφυγε, ἀρχηγέ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν μοῦ ἐσφουρίζετε δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Μόλα ταῦτα ἐπῆρα ἐπάνω μου νὰ σταματίσω τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ὅταν ἐπέρνα ἔμπροσ ἀπὸ ταίς γρίλιες, καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσω ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν. Στὴν ἀρχὴ ἐμπερδεύθη, ἀλλ' ἀμέσως μοῦ ἀπήντησεν: «Εἶμαι ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ».

— Καὶ σὺ ἐπίστευσες ὅτι αὐτὸ ἐσήμαινε: «Εἶμαι ἄνθρωπος τῆς ἀστυνομίας»;

— Δὲν τὸ ἐπίστευσα ἔς τὴν ἀρχή... καὶ ἀπόδειξις ὅτι ἐζήτησα νὰ ἰδῶ τὸ χαρτί του.

— Καὶ σοῦ τὸ ἔδειξε;

— Μάλιστα, ἀρχηγέ. Ἄ! ἦτο ἐν τάξει. Μοῦ ἐπρόσθεσε μάλιστα ὅτι ἐρχόταν ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Διευθυντοῦ διὰ νὰ σὰς φανερώσῃ κἄτι τι σπουδαῖον.

— Ἀρχιβλάκα! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχηγός, οὐτινος ἡ ὑπομονὴ εἶχεν ἐξαντληθῇ. Ἡ-ἔξυρες πολὺ καλά ὅτι εἶς τὴν Διεύθυνσιν δὲν ἐγνώριζαν ἀκόμη ὅτι εὐρισκόμεθα ἐδῶ, καὶ ἀκόμη μάλιστα ὅτι τὸ κακούργημα ἔγινε εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ.

— Ἐπαρξενευθήκα κ' ἐγὼ ὅτι ὁ κύριος Διευθυντής ἦτο εἰδοποιημένος, ἀλλ' εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου ὅτι ἴσως ὁ Πήγασος ὅταν ἐπῆγε τὸν βουβόν, ἐδιηγῆθηκε τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν ἐπιστάτην τοῦ Κρατητηρίου, καὶ ὅτι ὁ ἐπιστάτης...

— Σιώπα, ἄθλιε, νά, μάθε τί ἔκαμες! Ἄφησες νὰ φύγῃ ὁ δολοφόνος.

II'

— Ὁ δολοφόνος! ἀνέκραξεν ὁ Πιεδούσης ὀπισθοχωρῶν. Ἦταν ὁ δολοφόνος αὐτὸς ὁ ψηλός, ὁ ὁποῖος ἐφόρει ἓνα παλτὸ τόσον χονδρὸν!

— Ναι, αυτός ἦτο, εἶπε μετ' ὀργῆς ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας, καὶ ἀπὸ τὴν ἀνοσιάν σου μὰς ἔφυγεν, ὅταν δὲν ἔμενε ἄλλο παρὰ ν' ἀπλώσης τὸ χέρι νὰ τὸν συλλαβῆς. Εἶσαι σὺ ἡ αἰτία ποῦ χάνομεν τὴν καλλιτέραν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποῖαν εἶδα ἀφότου ἐργάζομαι. Ὁ λογαριασμός σου ἔγινε, παιδί μου, καὶ πρέπει νὰ μαζεύσης τὰ ρουχὰ σου. Δὲν ἔχομεν ἀνάγκην ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, οἱ ὅποιοι περιπαίζουν ἀπὸ τὸν πρῶτον τυχόντα... διότι ὁ φίλος αὐτός, ἂν καὶ δὲν εἶνε τοῦ ἐπαγγέλματός μας, σ' ἐπαιζεν ὁμῶς εἰς τὰ δάκτυλά του, σέ, ὁ ὅποιος ἔχεις δέκα πέντε ἐτῶν ὑπηρεσίαν... εἰν' ἐντροπή!

Ὁ ἀστυνομικὸς κλητὴρ ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔμενε ἀναυδὸς καθ' ὃν καιρὸν ὁ προϊστάμενός του ὠνείδιζεν αὐτόν. Ἐν τούτοις, ἀφοῦ προήλθεν ἡ πρώτη ὀρμή, ὁ Πιεδούσης συνήλθεν ὀλίγον καὶ εἶπε μετὰ συγκινήσεως:

— Ἀλήθεια, ἀρχηγέ, ἔσφαλα, καὶ μοῦ πρέπει νὰ μὲ διώξουν. Ὑπερέτησα δέκα πέντε χρόνια, καθὼς εἶπατε, καὶ πάντα, ἤμπορῶ νὰ εἰπῶ, τιμίμως. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε... Εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας δὲν ἔχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ σφάλλῃ. Διατάξατε νὰ μὲ σβύσουν. Ὁ ἀποθάνω ἀπὸ τὴν πείναν, καθὼς καὶ τὰ παιδιὰ μου... Ἐγὼ τρία, ποῦ δὲν ἔχουν παρὰ μόνον ἐμένα, ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ πέθανεν ἡ μάνα των ἀπὸ τὴν ζέστην καὶ τὸ κρύο ποῦ ἐπῆρε εἰς τὸ πλουσταρεῖό. Τόσον τὸ χειρότερον! αὐτὸ θὰ μὲ μάθῃ νὰ μὴ χαύω ὅ,τι κάθε ἀνθρώπος μοῦ λέγει εἰς τὸν δρόμον... Ἐπειτα, ἐφάνηκα καὶ πολὺ ἀνόητος... Ἀπὸ τὸ ὕφος του, καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον ὅπου μοῦ ἔδειξε τὸ χαρτί του ἔπρεπε νὰ καταλάβω ὅτι δὲν ἦτο ἀνθρώπος τοῦ σπιτιοῦ...

— Ἄν τοῦλάχιστον ἔβλεπες τὸν ἀριθμὸν τοῦ χαρτίου! ἀλλὰ θὰ μοὶ εἶπῃς ὅτι δὲν τὸ ἐσκέφθης καθόλου, ἐπανέλαβε μετὰ πικρίας ὁ ἀρχηγός, τὸν ὅποιον ἡ ἀποτυχία αὐτὴ κατέστησεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

— Ὅχι, δὲν τὸ ἐσκέφθηκα, ἀρχηγέ, καθὼς δὲν ἐπρόσεξα τότε... καὶ τώρα τὸ ἐνθυμοῦμαι... ὅτι τὸ χαρτί ἦταν κατὰ τὸ παλαιὸν σχέδιον... χαρτί παλαιόν, ποῦ ὁ καιροῦργος θὰ εὗρῃκε ἢ θ' ἀγόρασε... Ἐκαμα ἴσῃ νεοσύλληκτος... Τί τὰ θέλετε; εἶνε καὶ μέραι ὅπου δὲν εἶνε κανεὶς εἰς τὰ καλά του... Ἐπειτα, δὲν θὰ ἤμπορέσω νὰ μείνω... οἱ σύντροφοι θὰ τὸ μάθουν... δὲν θὰ ἤμπορῶ πλέον νὰ τοὺς βλέπω... Ἄς μοῦ δώσουν τὰ παπούτσι... τὸ ἀξίζω... θὰ πάγω νὰ γείνω ὀδοκαθαριστὴς ἢ ρακοσυλλέκτης, διὰ νὰ ἔχουν ψωμί τὰ μικρά μου... ὦ! δὲν σὰς τὰ λέγω αὐτά, ἐπειδὴ ἐλπίζω νὰ σὰς συγκινήσω, ἀρχηγέ, προσέθεσεν ὁ Πιεδούσης, ὅστις παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀρχηγοῦ τὸ κίνημα οἴκτου. Ἐεῦρω τί μοῦ πρέπει καὶ δὲν προκπονοῦμαι... δὲν θὰ λησμονήσω μάλιστα ποτὲ ὅτι εἶσθε πάντοτε καλὸς δι' ἐμέ... δὲν θὰ λησμονήσω ὁμῶς ποτὲ καὶ τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἦτο ἀφορμὴ τῆς δυστυχίας μου..

θὰ τὸν ζητῶ ὡς ποῦ νὰ τὸν εὔρω... καὶ θὰ τὸν εὔρω τὸν μπερμπάτην... καὶ δὲν θὰ εὐχρησθηθῶ παρὰ μόνον τὴν ἡμέραν ὅπου θὰ τὸν ἰδῶ νὰ κρέμετε εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ροκέτας.

— Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι θὰ τὸν ἀναγνωρίσης; ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ ἀρχηγός.

— Μάλιστα, ἀπὸ τὰ μάτια. Δὲν ἦταν πολὺ φῶς ὅταν τὸν ἐσταμάτησα, διατὶ εἴμεθα μακρὰ ἀπὸ τὸ φανάρι, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἐλάμπανε ἴσῃ τοῦ γάτου. Ἐπειτα, ἔχει ματόφρυδα ποῦ ἐνόησται εἰς τὴν ρίζαν τῆς μύτης. Δὲν λέγω τίποτε διὰ τὸ κασενὲ καὶ τὸ παλτό, διότι δὲν θὰ εἶνε ἀνόητος νὰ τὰ ξαναφορέσῃ. Ὅμως, ποῖος ζεύρει. Βρίσκονται μέσα ἰστὸ μυαλό μου... χρῶμα, κόψιμον, πρᾶγμα, ὅλα γενικῶς... καὶ θὰ τὰ γνωρίσω ἂν τὰ ἰδῶ καὶ εἰς τὸ Τέμπλον! Καὶ σὰς λέγω ἀκόμη, ἀρχηγέ, νὰ μὴ μὲ λέν Γιάννη Πιεδούση ἂν δὲν βάλω πάλι ἰστὸ χέρι τὸν τιποτένιον αὐτόν, ποῦ ἔγινεν ἀφορμὴ καὶ μὲ πετοῦν ἀπὸ τὴν θέσι μου.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ ἀρχηγός μετὰ τινα σιωπῆν, εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ὅπου τοῦτο σοῦ συμβαίνει. Δὲν πύουν ἕνα κελὸν στρατιώτην, διότι παρέλειψε μίαν μόνον φορὰν τὴν ὑπηρεσίαν. Καὶ ἐξ ἄλλου, δὲν θέλω τὰ παιδιὰ σου νὰ μείνουν δυστυχῆ. Σὲ κρατῶ.

— Ἀλήθεια, ἀρχηγέ;

— Ναι, μὲ δύο ὁμῶς συμφωνίας. Ἡ πρώτη εἶνε, ὅτι δὲν θὰ εἶπῃς οὔτε λέξιν εἰς τοὺς συντρόφους.

— Μείνετε ἡσυχος, ἀρχηγέ, δὲν ἐπιθυμῶ μάλιστα νὰ μὲ πύουν διὰ ἀνόητον.

— Ἡ δευτέρα εἶνε, ὅτι θὰ κάμῃς τ' ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ διορθώσης τὴν ἀνοησίαν σου. Ἡθελες νὰ ἐργασθῆς διὰ λογαριασμὸν σου, θὰ ἐργασθῆς ἀκόμη διὰ τὸ σπῆτι, ἀλλὰ θέλω νὰ εὔρῃς αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον.

— Ὅθι τὸν ἔχετε, ἀρχηγέ, καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ σὰς χρειασθῇ κανεὶς διὰ νὰ πῆσῃ ἰς τὴν φωτιὰ διὰ σὰς, κάμετέ μου ἀμέσως σημεῖο... εἶπεν ὁ Πιεδούσης διὰ φωνῆς πνιγομένης.

— Ὅχι λόγια, διέκοψεν ὁ ἀρχηγός, ἀλλὰ ἔργα. Ἐκάμαμεν ἀπόψε κακὴν ἐργασίαν, ἂς προσπαθῶμεν νὰ ἐργασθῶμεν σήμερον τὸ πρῶν καλλίτερα. Οἱ ἀνθρώποι μας εἶνε εἰς τὴν θέσιν των;

— Δὲν ἐκινήθηκον ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ τοὺς ἔδωσα τὸ σύνθημα.

— Καλά. Ὅθι ὑπάγῃς νὰ τοὺς εἶπῃς νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ φυλάττουν καὶ θὰ περάσῃς πρῶτον ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν σταθμὸν τοῦ τμήματός. Ὅθι εἶπῃς εἰς τὸν ὑπαστυνόμενον ὅτι τὸν περιμένω ἐδῶ διὰ νὰ σηκώσωμεν ἕν πτώμα.

— Πῶς! ἀρχηγέ, εἶνε...;

— Εἶνε ἕνας ἀνθρώπος φονευμένος εἰς τὸ ἐστιατόριον, εἶπεν ὁ ἀρχηγός διὰ τόλου, ὡς εἰ ἔλεγεν: «Εἶνε ἕν σινικὸν ἀγγεῖον ἐπὶ τῆς ἐστίας τῆς αἰθούσης».

— Δύο! ὑπετονθόρυσεν ὁ Πιεδούσης.

1. Οἰκοδόμημα ἔθνα πωλοῦνται μεταχειρισμένα ἔπιπλα καὶ ἐνδύματα.

Δουλεύει καλὰ ὁ ἀνθρώπος αὐτός μὲ τὰ ἐνωμένα φρύδια.

— Ἀπὸ τὸν σταθμὸν, θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ὁδὸν Γοδὸτ-δὲ-Μωροά, ἀριθμὸς...

— Ἐκατάλαβα, ἀρχηγέ, εἰς τοῦ κυρίου Τολβιάκ.

— Ἐμπρός, δὲν εἶσαι τόσον ἀνόητος ὅσον ἐδικαίωτο κανεὶς νὰ πιστεύσῃ, ὕστερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρὸ ὀλίγου ἔκαμες. Ναι, εἰς τοῦ Τολβιάκ. Ὅθι τοῦ εἶπῃς ὅτι τὸν ζητῶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμήν. Αὐτὸ μόνον θὰ τοῦ εἶπῃς καὶ τίποτε περισσώτερον, μ' ἔννοεις;... καὶ ἔπειτα θὰ τὸν ὀδηγήσῃς ἐδῶ.

— Ἐνόησα, ἀρχηγέ. Τότε λοιπὸν, ὁ κύριος Τολβιάκ θὰ διευθύνῃ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν...

— Τί σὲ μέλλει διὰ τοῦτο;

— Μὲ συμπάθειο, ἀρχηγέ, ἐρωτῶ, διότι δὲν θὰ δυσχερησθῶ νὰ μάθω μὲ ποῖον θὰ συνεργασθῶ... ἔπειτα, καθὼς ζεύρετε, ὁ καθένας ἀρχηγός ἔχει τὴν μεθόδον του... καὶ προσπαθῶ πάντα νὰ συμμορφῶμαι μ' αὐτὴν... Παραδείγματός χάριν, κάθε φορὰν ὅπου μὲ μεταχειρίσθηκεν ὁ κύριος Λεκὸς...

— Ὁ Λεκὸς δὲν θέλει πλέον νὰ ἐργασθῇ. Ὁ ἐργασθῆς ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Τολβιάκ.

— Καὶ θὰ ἐργασθῶ καθὼς πρόπει, ἀρχηγέ, ἤμπορεῖτε νὰ εἰσθε βέβαιοι διὰ τοῦτο. Κρίμα ὁμῶς ποῦ ὁ κύριος Λεκὸς δὲν θέλει πλέον νὰ ἐργασθῇ, διότι αὐτοῦ ὁ ὅμοιος δὲν εὗρέθηκε ἀκόμη...

— Ὅθι τὸν φθάσῃ ὁ Τολβιάκ, ὅταν κάμῃ ἀκόμη ὀλίγην πεῖρξιν εἰς τὴν Γαλλίαν. Ἀρκετὰ ἐφλυκρήσκαμεν. Ἐμπρός, τρέξε. Πάρε μίαν ἄμαξιν διὰ νὰ ὑπάγῃς ὀργήγωρα, καὶ πρόσεξε μὴ κάμῃς ἀνοησίας.

Ὁ Πιεδούσης ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτι ἐπανεκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ προϊσταμένου του, καὶ διακαίόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμα του, ἐχαίρεισε τὸν ἀρχηγόν του καὶ ἐξῆλθε.

— Πρόσεχε τὰ ἴχνη, τὰ ὅποια εἶνε εἰς τὸ χιόνι! ἐφώνησεν αὐτῷ ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος.

Καί, διελθὼν τὴν αἰθουσαν, ἐπορεύθη ἵνα παρατηρήσῃ διὰ τοῦ ἡμισηφγμένου παραθύρου, ἐβεβιαίωθη δὲ μετ' εὐχαριστήσεως ὅτι ὁ Πιεδούσης ἔκαμε μέγαν κύκλον ἵνα μὴ καταστρέψῃ τὰ ἴχνη, ἅτινα τριάκοντα ἔξ ὥρας πρότερον εἶχον χαράξει ὁ τε δολοφόνος καὶ ὁ βωβός. Ἐτερα ἴχνη βημάτων, προσφάτως ἐπὶ τῆς χιόνος χαρᾶθῆντα, ἐφαίνοντο πλησίον των δύο πρώτων. Τὰ ἴχνη ταῦτα ἦσαν ἀναμφιβόλως τοῦ νυκτερινοῦ ἐπήλυδος, ὅστις εἶχε κλείσει τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀσφαλείας ἐντὸς τῆς θήκης τοῦ ὀρολογίου, οὐδόλως δὲ ἀνεμιγνύοντο μετὰ των ἄλλων. Ταῦτα θὰ ἐχρησίμευσεν ὡς ἀφετηρία συγκρίσεως, ἵν' ἀποδειχθῇ ὅτι ὁ ἐπηλύς οὗτος εἶχεν ἔλθει τὴν προτεραίαν, καὶ τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ πεπειραμένος ὑπάλληλος ὑπέσχεθη καθ' ἑαυτὸν νὰ μὴ λησμονήσῃ.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐσκέπετο μόνον νὰ εἰσέλθῃ ἐν τῇ ὁδῷ τῶν κανονικῶν ἐνεργειῶν, εἰς τὴν ἐπιβεβαιώσιν τῆς κατα-

στάσεως τοῦ νεκροῦ, τὰς ἐρεῦνας ἐπὶ τῆς ταυτότητος αὐτοῦ, καὶ ἄλλα μέτρα ἐν χρήσει εἰς συνήθεις περιστάσεις. Οἱ ὠθησαντες αὐτὸν λόγοι ὅπως ἀναβάλλη τὴν ἐπίσημον ἐνέργειαν δὲν ὑφίσταντο πλέον, ἀφοῦ ὁ δολοφόνος ἐγίνωσκεν ἤδη ὅτι ἡ οἰκία εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐλπίσῃ, ὅτι ἀφοῦ ἀπαξ διέφυγε τὴν παγίδα, θὰ ἐπανήρχετο ἵνα συλληφθῆ.

Ὅθεν οὐδὲν ἄλλο ἠδύνατο νὰ πράξῃ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἢ νὰ περιμένῃ τὴν ἀφίξιν τοῦ ὑπαστυνόμου, μέχρις οὗ δ' οὗτος φθάσῃ, ἐπορεύθη ἵνα ἐπισκεφθῆ τὸν πρῶτον ὄροφον, ἐν ᾧ δὲν εἶχεν ἔτι εἰσέλθει.

Ἀνῆλθε λοιπόν, καὶ ὡς ἐν τῷ διαδρόμῳ, εὔρε τὰς κλεῖς ἐπὶ τῶν κλειθρῶν Πρὸς τὰ δεξιά, ἀνωθι τῆς αἰθούσης καὶ τοῦ ἀναπαυτηρίου, ὑπῆρχε δωμάτιον ὑπνου καὶ κομμωτήριον, ἐν ᾧ παρετήρει τις παράδοξον κρᾶμα εἰδῶν πολυτελείας καὶ κοινῶν ἐπίπλων. Οὐδεμίαν ἀταξία παρετηρεῖτο ἄλλως τε. Ἡ κλίνη ἦτο ἐστρωμένη διὰ σινδόνων, τὰ ἐρμάρια ἐν τούτοις ἦσαν κενά, καὶ τὸ παραπλεύρωσ τοῦ κομμωτηρίου ἱματιοφυλάκιον ἦτο κενὸν ἐνδυμάτων γυναικείων. Μία ἔτι ἀπόδειξις, ὅτι τὸ θυμὰ ἠτοιμάζετο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς μακρὸν ταξίδιον, καὶ ὅτι ἐσκόπει μάλιστα νὰ μὴ ἐπανέλθῃ πλέον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῶν ἐρευνῶν του εὔρισκετο ὁ ἀνώτερος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, ὅτε προσεῖλκυσε αὐτὸν εἰς τὸ παράθυρον ὁ κρότος ἀμαξίας, ἥτις ἔστι πρὸ τῶν κιγκλιδίων. Εἶδε κατελθόντα τὸν ὑπαστυνόμον, ὃν ὁ Πιεδούσης εἰδοποίησε, καὶ ἔσπευσε εἰς συνάντησίν του. Μεταξὺ δικαστῶν, εἰθισμένων εἰς ποινικὰς ἀνακρίσεις, ἡ συνεννόησις γίνεται ἐν τάχει, ὁ δὲ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας ἐν ὀλίγαις λέξεσι κατέστησε τὸν συναδέλφον αὐτοῦ ἐνήμερον τῆς υποθέσεως. Εἶτα, ἐπειδὴ ἔσπευδε νὰ ἀποπερατώσῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ, ἵνα ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, ὠδήγησεν αὐτὸν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ὑποφυλάκιον, ἐν ᾧ ἔκειτο τὸ πτώμα τοῦ δολοφονηθέντος.

— Αὐτὸς εἶνε ! ἀνέκραξε πάραυτα ὁ ὑπαστυνόμος τοῦ τμήματος.

[Ἐπεται συνέχεια].

X. ΚΑΛΑΪΔΑΚΗΣ

G. L. HEIBERG

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΣΚΗΝΗ

Διήγημα

[Συνέχεια].

Β'

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μελλονύμφου μου.

Οὐδὲν ἐγνώριζον περὶ τῆς ἀφίξεώς μου.

Ἐπὶ τῆς μ' εἰσῆγαγεν εἰς αἶθουσαν, καλῶς ἠυφρεπισμένην, ἐν ἣ εὐθὺς διέκρινα τὸν Πιστόν μου, ὄρθιον ἐν τινὶ γωνίᾳ. Ἐδραμον πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἢ ἐκπληξίς μου, ἢ μᾶλλον ἢ φρίκη

μου, ὅταν ἐνόησα, ὅτι ἦτο νεκρὸς καὶ ταριχευμένος. Ταυτοχρόνως ἡ θύρα ἠνεύχθη καὶ ἡ Καρολίνα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου, ἐκπέμπουσα κραυγὴν χαρᾶς καὶ καλοῦσα τὴν μητέρα της.

Γυνὴ φιλοκάλως ἐνδεδυμένη παρουσιάσθη καὶ μ' ἐνηγκαλίσθη, ὡσεὶ ἡμὴν υἱὸς της, εἶτα μὲ προσεκάλεσε νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν αἶθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

Πρὶν ἀκολουθήσω αὐτὴν, ἔρριψα βλέμμα ὀκτου ἐπὶ τοῦ δυστυχοῦς Πιστοῦ.

— Ἄ ! ἀνέκραξεν ἡ Καρολίνα, ἐθρήνησα τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ δὲν σὰς τὸν ἔγραψα, διὰ νὰ σ' ἐκπλήξω. Δὲν εἶνε λαμπρὰ ταριχευμένος ; Φαίνεται ὅτι ἀκόμη ζῆ.

Ἐκρυψα ὅσον ἠδυνάμην τὴν λύπην, ἣν μοὶ ἐνεποίησεν ἡ ἀτυχὴς ἐκείνη ἰδέα καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἶθουσαν, ὅπου ἡ δυσἀρέσκεία μου ἠῤῥησεν ἐπὶ τῇ θεᾷ τεσσάρων κυριῶν, ἃς μοὶ συνέστησαν ὡς φίλας τῆς οἰκογενείας.

Αἱ κυρίαὶ αὗται ἔρραπτον ἀδιακόπως φλυαροῦσαι.

Τὸ ἀνάκλιτρον, ἡ τράπεζα, τὰ καθίσματα ἦσαν πλήρη τεμαχίων ἐριούχων καὶ γυναικείων κοσμημάτων.

Ἐκάθησα ἐπ' ὀλίγον, καὶ εἶτα ἠγέρθη ἵνα ἀναχωρήσω ἄλλὰ μὲ προσεκάλεσαν εἰς τὸ γεῦμα καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρνηθῶ.

Εἰσῆλθεν ἐν τούτοις ὁ μέλλων πενθερός μου, ὅστις χαιρετίσας με εὐγενῶς καὶ εἰπὼν μοὶ κολακευτικὰς τινὰς λέξεις, ἤρξατο νὰ ὀμιλῇ περὶ διαφόρων ἀντικειμένων.

Τὸ γεῦμα ἠτοιμάσθη μετὰ τινος δυσχερείας ἡ ἀταξία ἰδίως μὲ παρηγόλαι πολύ.

Κατὰ τὸ τέλος ὅμως τοῦ γεύματος ἐλλησμόνησα τὰς ἐνοχλήσεις ταύτας, προπιόντος ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ πενθεροῦ μου λίαν εὐγενῶς. Τὸ ἀγαθὸν ἦθος του μὲ συνεκίνησεν.

Ἐδέχθη μετὰ θάρρους παρὰ τῶν χειρῶν τῆς Καρολίνας προσφερθὲν κύπελλον καφέ, οὐτινος οὐτε ἡ ὀσμὴ, οὐτε τὸ κρῶμα ἦσαν εὐάρεστα.

Ὁ πατὴρ τῆς Καρολίνας ἐξῆλθεν.

Ἡθέλησα ν' ἀκολουθήσω αὐτόν, ἀλλὰ μὲ παρεκάλεσε νὰ μείνω τὴν πρώτην ταύτην ἑσπέραν μετ' αὐτῶν. Τότε μ' ἠρώτησαν περὶ τῶν διαφόρων ἐθίμων καὶ πόλεων, ἃς εἶδον προσεπάθουν νὰ διεγείρω διὰ τῆς εὐγλωττίας μου τὴν περιεργίαν αὐτῶν, ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ λόγου μου διεκοπτόμην ὑπὸ τῶν φιλοπόνων φίλων τῆς οἰκογενείας.

— Πρὸς Θεοῦ, Λουίζα, πρόσσεχε, ἡ χειρὶς αὐτῆ εἶνε πολὺ μακρὰ.

— Ὅχι, εἶνε ὡς ἡ ἄλλη.

Καὶ περὶ τούτου ἐγένετο μεγάλη συζήτησις.

Ἄλλη ἀνέκραξεν :

— Κυρία μου, δὲν ἔχω πλέον κλωστήν, ἦ :

— Καρολίνα, δός μοι μίαν βελόνην.

Εἶτα ἐζήτησαν παρ' ἐμοῦ συγγνώμην διὰ τὴν διακοπὴν ταύτην, καὶ μετ' ὀλίγον νέα φιλονεικία ἠγείρετο περὶ τινος

λαιμοδέτου ἢ περὶ τῶν ταινιῶν τῆς ἐσθῆτος.

Ἐφθασε τέλος ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἔπρεπε νὰ λαβῶμεν τὸ τέϊον καὶ χαίρων ἤκουον τὸν συριγμὸν τοῦ ζέοντος ὕδατος, ὅστις μοὶ ἐφάνετο ἀρμονικώτερος τῆς φλυαρίας τῶν κυριῶν ἐκεινῶν.

— Δόξα τῷ Θεῷ, ἐσκεπτόμην, θὰ τελειώσῃ καὶ ἡ ἑσπερὶς αὕτη.

Ἄλλ' αἴφνης, ἐνῶ ἡ Καρολίνα ἠγείρετο ἵνα ἐτοιμάσῃ τὸ τέϊον, ἡ μήτηρ τῇ λέγει :

— Ἐπειδὴ εἰργάσθημεν καλὰ ὄλην τὴν ἡμέραν, πρέπει νὰ μὰς ἀνταμείψῃς ψάλλε ἐκεῖνο τὸ ᾄσμα, τὸ ὅποιον μ' ἀρέσει τόσον πολὺ.

Ἡ Καρολίνα ἐκάθησε παρὰ τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ἔμελψεν ἀπαίσιον τι ᾄσμα, ὅπερ μοὶ ἐφάνη ἀτελεύτητον.

Τὸ ζέον ὕδωρ δὲν ἤκούετο πλέον.

Κατεδικάσθημεν ἵνα πῖωμεν χλιαρὸν ὕδωρ μεμιγμένον μετὰ τινος ἀηδοῦς χόρτου.

Ὅτε αἱ τέσσαρες φίλαι τῆς Καρολίνας συνήθροισαν τὰ ὑφάσματα, τὰ νήματα, τὰ μέτρα, τὰς βελόνας καὶ τὰς ψαλίδας εἶχε παρέλθῃ ἡ δωδεκάτη ἡμέρα ἀνησυχῶν δὲ πῶς ἤθελον ἐπανέλθει εἰς τὰς οἰκίας των, τόσον ἀργά.

— Ἡσυχάσετε, εἶπεν ἡ Καρολίνα, ὁ μνηστὴρ μου εἶνε λίαν εὐγενὴς καὶ θὰ θεωρήσῃ ἑαυτὸν εὐτυχῆ ἂν σὰς συνοδεύσῃ.

Ἡμὴν κεκμηκῶς, ἐπεθύμουν νὰ κοιμηθῶ, ἡ πρότασις αὕτη δὲν ἦτο εὐάρεστος, ἀλλὰ πῶς ἠδυνάμην ν' ἀρνηθῶ ;

ᾠδήγησα τὰς τέσσαρας ἐκεινας κυρίας εἰς τὰς οἰκίας των, αἵτινες, πρὸς ἐπιμετρον τῶν δεινῶν μου, κατῶκουν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς πόλεως.

Κατὰ τὸν αὐτὸν σχεδὸν πάντοτε τρόπον διέτριβον τὸ χρόνον ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Καρολίνας. Ἀεῖποτε ἡ αὐτὴ ἀταξία καὶ ταραχὴ, ἡ αὐτὴ ἔκθεσις ἐνδυμάτων, λαιμοδετῶν καὶ ταινιῶν κλπ., δι' αὐτὰς οὐδὲν ἕτερον ἦτο ὁ σκοπὸς τοῦ βίου ἢ ἐπιμελὴς φροντίς περὶ συρμῶν καὶ περιβολῶν.

Ὁ πατὴρ καρτερικῶς ἔφερε τὴν κατάστασιν ταύτην τοῦ οἴκου, μὴ λέγων ἀνωφελεῖς λόγους καὶ ἀποφεύγων τὰς ἐριδας ἰσπανίως ἐξέφραζε τὴν θέλησίν του, καὶ τότε ἔπρεπε νὰ ὑποταχθῶσιν εἰς αὐτήν. Ἀπεφάσισα νὰ πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅσον τὸ δυνατὸν, ἰσπανιώτερον, εἰσπρηχόμεν ἑὐθυμὸς καὶ ἐξηρχόμεν κατηφής.

Περὶ οὐδενὸς οὐδέποτε σπουδαίου συνεζήτησαν ἐκεῖ διερχόμενος μακρὰς τινὰς ὥρας παρ' αὐτοῖς, ἐπεπόθουν τὴν ἐργασίαν μου.

Ἡμέραν τινὰ ἔφερον εἰσιτήρια θεάτρου, ἵνα ἐπὶ τινὰς τοῦλάχιστον ὥρας διασκεδάσω μετὰ τῆς Καρολίνας καὶ τῆς μητρὸς της ἀπαλασσόμενος ἐπὶ μίαν ἑσπέραν τῆς φορτικῆς φλυαρίας τῶν φίλων της. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κακὸς τις δαίμων ἠρέσκετο διαταράττων τὴν οἰκίαν ἐκείνην. Ἐπρεπε νὰ δειπνήσωμεν ἐγκαίρως ἵνα εὐρωμεν θέσιν τινὰ ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλ' ἡ γαλῆ καὶ ἡ μαγειρίσσα συνώμοσαν νὰ μὰς βασανίσωσιν. Μέρος τοῦ φαγη-

τοῦ κατεκάη, τὸ δὲ λοιπὸν ἀνηράγη ὑπὸ τοῦ λαιμάργου ζώου ἠγέρθημεν τῆς τραπέζης πεινώντες.

Ἐκτὸς τούτου παρέστην μάρτυς οἰκογενειακῆς σφοδρῆς διαμάχης.

Ὁ πενθερός μου ἀνήγγειλεν ὅτι κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ θὰ ἤρχειτο ἡ προσβυτέρα κόρη του, ὅτι θὰ κατελάμβανε τὰ πρῶτα αὐτῆς δωμάτια καὶ θὰ διηύθυνεν, ὡς πρότερον, τὸν οἶκον.

— Ναί, ὑπέλαβεν ἡ σύζυγος ὀργίλιως, ἐμπιστεύσου τὴν διεύθυνσιν εἰς τὴν Μάγριαν, δὲν ἔχει κανὲν ἀπὸ τὰ προτερήματα τῆς Καρολίνας· θὰ μετανοήσης πικρῶς.

— Τί προτερήματα λέγεις πάντοτε; διέκοψεν ὁ σύζυγος. Κατηραμένα τὰ προτερήματα αὐτά, τὰ ὁποῖα καθιστῶσιν ἄθλιον τὸν βίον! Ἡ Καρολίνα εἶνε ὑπογραμμὸς τῶν σημερινῶν κορασιῶν! Δὲν ἔπρεπε νὰ ὀμιλῶ τοιοῦτοτρόπως ἐνώπιον τοῦ μνηστήρος του, ἄλλ' εἶνε θλιβερόν νὰ βλέπῃ κανεὶς τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα διδάσκουσιν αὐτὴν. Εἰς τὰ σχολεῖα μανθάνουσι γεωγραφίαν, ἱστορίαν, ξένας γλώσσας, καὶ Κύριος οἶδε τί ἄλλο, ἀγνοοῦσι δὲ τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὰς Γραφάς, τὴν μυθολογίαν· ὀμιλοῦσιν ὀλίγας λέξεις γερμανικὰς καὶ γαλλικὰς καὶ οὐδὲν σύγγραμμα δύνανται νὰ νοήσωσιν. Ἐνθυμοῦμαι πόσον ἐπήνεσας τὴν ἀγγίνοιαν καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς Καρολίνας, πρῶτιν τινὰ ὅταν παρετῆρει τὸ ὠραῖον σύμπλεγμα τοῦ Korwaldeen, τὸ παριστῶν τὸν Δία καὶ τὸν Γανιμήδην. Εἶπεν ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ Ναπολέοντος. Αἱ φίλοι τῆς συνεφώνησαν καὶ ὄλαι ἤρχισαν νὰ κλαίουσιν.

Ἡ μήτηρ τῆς Καρολίνας ἠτοιμάζετο ν' ἀντικρούσῃ αὐτόν, ὅτε εἰσῆλθεν ὁ γραμματοκομιστῆς λέγων, κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου:

— Καλὴν ὄρεξιν! καὶ ἐγγειρίζων ἐπιστολὴν τῷ κυρίῳ Α* τοῦ ὁποίου τὸ κατηφές ἦθος εὐθὺς ἐφαιδρύνθη.

— Εἶνε τῆς Μάγρις, ἀνέκραξε· θὰ ἔλθῃ βεβαίως τὴν προσεχῆ ἀνοιξίν.

Ἡγέρθη τῆς τραπέζης, εἶπεν εὐγενεῖς τινὰς λόγους εἰς τὴν σύζυγόν του καὶ ἐζήτησε συγγνώμην παρὰ τῆς κόρης του. Ἐπορεύθημεν εἰς τὸ θέατρον λίαν ἀργά.

Μόλις εὐρῶν δύο θέσεις διὰ τὴν Καρολίαν καὶ τὴν μητέρα της, ἠκολούθησα τὸν πενθερόν μου, ὅστις μὲ προσεκάλεσεν εἰς τι ξενοδοχεῖον πρὸς πλήρωσιν τοῦ ἐλλιποῦς ἡμῶν δειπνοῦ.

Μ' εἰσήγαγεν εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον, διέταξε νὰ φέρωσι φιάλην καμπανίτου καὶ ἔδειξε πρὸς με ἀγάπην, ἧς μέχρι τότε παρ' αὐτοῦ οὐδέποτε ἤξιώθη.

— Θὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν συγγνώμην, μοι εἶπε, διότι δὲν ἀπήντησα εἰς τὴν ἐπιστολὴν δι' ἧς μοι ἐζήτησατε τὴν χεῖρα τῆς Καρολίνας. Ἡ σύζυγός μου ἤθελεν εὐθὺς ν' ἀπαντήσῃ, ἀγνοῶ διατί ἐγὼ παρημέλησα. Πρέπει νὰ εἶπω τὴν ἀλήθειαν· αἰσθάνομαι ὅτι ἐφάνην ἀδικὸς πρὸς τὴν κόρην αὐτῆν. Ἡ πρὸς τὴν πρώτην σύζυγόν μου ἀγάπη καὶ πρὸς τὴν θυγατέρα

της, ἧτις ὁμοιάζει μ' αὐτὴν μ' ἔκαμε νὰ παραβλέψω τὴν ἀγωγὴν τῆς Καρολίνας. Ἄλλ' ἡ φύσις δὲν ἐφάνη μητριά. Εἶνε καλὴ κόρη καὶ ἐλπίζω μεθ' ὑμῶν νὰ γείνη καλὴ σύζυγος καὶ μήτηρ. Σὰς ἀγαπῶ ὡς τέκνον μου καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ συγχωρήσετε, διότι ἐφάνην πρὸς ὑμᾶς κατ' ἀρχὰς ψυχρός. Δὲν σὰς ἐνόησα, κατόπιν ὅμως ἔμαθον νὰ σὰς ἐκτιμῶ. Μεγάλην δὲ χαρὰν αἰσθάνομαι, διότι πιστεύω ὅτι μετὰ τὸν θάνατόν μου ἡ ἀτυχῆς Μάγρις, θὰ εὖρη ἀδελφόν, προστάτην, καρδίαν εὐγενῆ, ἧτις θὰ παρηγορήσῃ αὐτὴν διὰ τὴν στέρησιν τῆς ἀγάπης τοῦ πατρός.

Καὶ ταῦτα λέγων ἀπέμασε τὰ δάκρυά του· εἶτα ἰδὼν τὸ ὠρολόγιόν του:

— Καιρὸς ν' ἀπέλθωμεν· εἶπε. Καὶ ἠγέρθη.

Ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ἐκεῖνης ἠγάπησα τὸν πενθερόν μου· ἐπεθύμουν νὰ ὀμιλῶ μετ' αὐτοῦ· συνεκινήθη δὲ οὐκ ὀλίγον ἐπὶ τῇ ἐκδηλώσει τῶν πρὸς ἐμὲ αἰσθημάτων του. Ἄλλ' ὁ χαρακτήρ τῆς Καρολίνας ὅσημέρσι μοι ἀπήρσεκεν ἡ ἀγαθὴ της ὅμως καρδιά καὶ ἡ μεγάλη ἀγάπη ἣν ἐδείκνυε πρὸς με μὲ συνεκίνοῦν τόσο, ὥστε δὲν ἐτόλμων νὰ διαορήξω τὸν ταχέως συναφθέντα δεσμὸν τῆς ἀγάπης μας.

Διάφοροι περιπτώσεις ἐπεβράδυνον τὸν γάμον μας. Ἡθέλησα κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο νὰ διδάξω τὴν Καρολίαν ὠφέλιμά τινα μαθήματα. Ἄλλ' ἡ ἀρχουσα ἐν τῷ οἴκῳ διχόνοια, αἱ ἐπισκέψεις τῶν φίλων, ἡ περιφρόνησις τοῦ χρόνου ἀνήγειρον προσκόμματα ἀνυπέροβητα. Ἀόριστος ἐλπίς καὶ ταραχὴ μὲ κατεῖχεν ἀναμένοντα τὴν ἀφιξίν τῆς Μάγρις.

— Τίς οἶδε, ἔλεγον, ὁποῖα θὰ ἐπέλθῃ μεταβολή. Πιθανόν νὰ εἶνε περιαλγῆς καὶ τραχεῖα καὶ ἐγὼ δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ παρηγορήσω αὐτὴν.

Ὅπως δῆποτε ὅμως, ἐνόμιζον ὅτι ἀδύνατον ἦτο ν' αὐξήσῃ τὴν ἀηδίαν, ἣν ἠσθανόμην ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκεῖνην.

Οὕτω διήλθεν ὁ χειμὼν καὶ ἐπῆλθε τὸ ἔαρ μὲ τὰ ἀνθη, καὶ τὰς χελιδόνας, τοὺς κοροδαλοῦς, τὸν Μάϊον καὶ τὴν Μάγριαν.

Γ'

Ἀπῆλθον ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τινὰ ἐξοχὴν. Μετὰ τὴν εἰς Κοπεγχάγην ἐπάνοδόν μου, ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μελλονύμφου μου, ἧτις μετὰ τινὰς ἀσημάντους λόγους, μοι εἶπεν:

— Ἦλθεν ἡ ἀδελφὴ μου ἐκ Σουηδίας. Τώρα θὰ σὲ συστήσω εἰς αὐτὴν.

Ἀνήλθομεν τὴν κλίμακα.

Ἡ Καρολίνα ἠνέφξε τὴν θύραν.

Ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ τάξει καὶ τῇ καθαριότητι τοῦ δωματίου εἰς ὃ εἰσῆλθομεν. Ἄλλη ἀτμόσφαιρα ἐνόμιζον ὅτι ἐφαιδρυνε τὴν ψυχὴν μου. Παρὰ τινὰ τραπέζαν ἐκάθητο γυνὴ τις γράφουσα μετὰ μεγάλῃς προσοχῆς.

— Μάγρις, ἀνέκραξεν ἡ Καρολίνα, ἰδοὺ ὁ μνηστὴρ μου.

Ἡ Μάγρις ἠγέρθη καὶ προέβη πρὸς ἡμᾶς.

Ἄ! ὁποῖαν κακὴν ἰδέαν εἶχαν μέχρι τότε περὶ αὐτῆς!

Ἦτο νεανὶς μικροῦ ἀναστήματος, ἀπαστράπτουσα ἐκ καλλονῆς καὶ χάριτος· οἱ ζωηροὶ αὐτῆς χαρακτήρες ἐπέφαινον παιδικὴν ἀφέλειαν καὶ σθένος εὐγενοῦς ψυχῆς. Ἐζήτησα συγγνώμην διὰ τὴν ἐνόχλησιν. [Ἐπεται συνέχεια]. Σ'

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Πωλοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν].

- Ὁ «Ἀδικηθεὶς Ρογγῆρος», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρού, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
 «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλείδου 2 (2,20)
 «Ἐλληνική» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου 3 (3,30)
 «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ 5 (5,30)
 «Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν 2,50 (2,70)
 «Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail 2,50 (2,70).
 «Ἡ διδασκαλίσα», μυθιστορία Εὐγενείου Σῆη 3 (3,20)
 «Τὸ διάμεινον Φρέαρ», μυθιστορία Pierre Sales 4 (4,10).
 «Τὰ γάλλια μας», κωμῆδιαι Π. Λαζαρίδου ἠθοποιοῦ 70 (80)
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ἐαβιέ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) 3 (3,30)
 «Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβῦ 4,50 (4,70)
 «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμ. 2) 2,50 (2,80)
 «Τυχάζιον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου 4 (4,10)
 «Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone 4 (4,20)
 «Ἡ Γυναικὶς, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου 4 [1,20]
 «Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας», μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ 3 (3,30)
 Ποιήματα Ἀθανασίου Χρηστοπούλου λεπ. 50 (60)
 » Σολωμοῦ » 50 (60)
 » Βηλαρᾶ » 50 (60)
 «Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρίμα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιήθη ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]
 «Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάσσα, δραχ. 4,50 (4,60).
 «Οἱ Μελλόνουμοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ἐαδὲ Μαριέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας 4,50 [4,70]
 «Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἦτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα «Ἡ καταστροφή τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2 5 [5,50]
 «Αἱ Ἐθραῖαι Μητέρες», μυθιστορία Catusle Mendes 4,50 (4,70)
 «Ἡ Ἡρώς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, εἰς δύο ὀγκώδεις τόμους 4 [4,50]
 «Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ.2 [2,20]
 «Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀκτώδεις 3 Δρ. 6 (7)
 «Αἱ Φύλακες τοῦ Ἰθναροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς Δρ. 4,50 (4,70)
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο) Δρ. 3 (3,30)